

**Additiones in Libris liturgicis Ritus Romani
de memoria ad libitum sancti Gregorii Narecensis, abbatis et Ecclesiae doctoris**

IN CALENDARIUM ROMANUM GENERALEM

FEBRUARIUS

27 S. Gregorii Narecensis, abbatis et Ecclesiae doctoris

IN MISSALE ROMANUM

Die 27 februarii

S. Gregorii Narecensis, abbatis et Ecclesiae doctoris

De Communi doctorum Ecclesiae (p. 943), vel sanctorum: pro abbate (p. 958).

COLLECTA

Omnípotens sempitérne Deus,
qui sanctum Gregórium, magístrum et decus Arméni pópuli,
mýstica doctrína imbúere dignátus es,
concéde nobis, ipso docénte,
artem tecum loquéndi apprehéndere
vitámque nostram Ecclésiæ sacraméntis constánter fulcíre.
Per Dóminum.

IN ORDINEM LECTIONUM MISSÆ

Die 27 februarii

536bis S. Gregorii Narecensis, abbatis et Ecclesiae doctoris

De Communi doctorum Ecclesiae, vel sanctorum [pro religiosis].

LECTIO I **Sap 7**, 7-10. 15.16, n. 725, 2.
PS. RESP. **Ps 36**, 3-4. 5-6. 30-31, n. 727, 2.
ALLELUIA **Io 6**, 63c. 68c, n. 729, 3.
EVANG. **Mt 7**, 21-29, n. 730, 2.

IN LITURGIAM HORARUM

Die 27 februarii

S. GREGORII NARECENSIS
ABBATIS ET ECCLESIAE DOCTORIS

Pro commemoratione

Natus anno circiter 950 in historica Armeniae regione Andzevatsik, in familia litterarum cultrice adolevit. Iuvenis monasterium Narecense, quod Anania, matris eius consobrinus, abbas regebat, ingressus est. In inclita schola monasterii versatus est ac ibi totam vitam suam, amore erga Virginem Mariam inflammata, uti presbyter et abbas exegit, sanctitatis et mysticae experientiae fastigium attingens atque suam doctrinam variis in theologicis mysticisque operibus demonstrans. Anno 1003 praecclarum Librum Lamentationum exaravit et post circiter annos duos quievit.

Ad Officium lectionis

LECTIO

Ex Libro Lamentationum sancti Gregorii Narecensis abbatis et Ecclesiae doctoris
(Oratio 70, III-IV: SCh 78, 369-370)

Ad te confugiam, Christe

Quandóquidem virtus hóminum quoad salutem existimáta et circumscrípta est, atque ádeo osténsus est quod illi in misericórdiis tuis, beneficiórum Auctor, versáti sunt; a te, Omnípotens, roboráti sunt; a te, Defénsor, cui ómnia possibília, vocáti dimissíque sunt; indulgéntia tua, Liberátor, gavísi sunt; a te, ad nullum morbum proclívi, o Incorrúpte, vivificáti et a te Instaurátore illumináti sunt; quamóbrem, sciens quid sit mea humána natúra, ad te confúgiam, Christe, Fili Dei vivéntis, in toto Benedíctum.

Prætérea, mentiónem hic faciéndó sentétiæ ad hanc precem aptæ, quod ántea scripsi étiam iustificátur: *incidémus in manus Dómini et non in manus hóminum; secúndum enim magnitúdinem ipsíus, sic et misericórdia illíus.*

Nam non stúdeo in hoc meo libro Lamentationum méritum minúere illórum qui salutem ímpetrant, quia sine mérita impossíbile est Deum adíre.

Sed ego Nomen Salvatóris glórfico atque grátiam eius, ómnibus diréctam, laudo et verbis meis profíteor ómnibus illis, qui per bonam vitam in magnum honórem ascenderunt, semper opus fúisse misericórdiæ tuæ remédium.

Quia tu es Vita, tu Salus, tu Valetúdo, tu Immortalitas, tu Beatitúdo, tu Illuminátio!

Quiétem mihi concéde a peccatórum meórum tædio, ita ut et tu quiéscere a planctu instantiísque meis importúnis, quæ constánter te efflágitant, o Iudex meus, váleas.

Quia nulla re gaudes nisi de hóminum salute, o in sácula Benedícte. Amen.

RESPONSORIUM

Ps 33 (34), 6. 23; 1 Petr 5, 9

R/. Accédite ad Deum et illuminámini, et fácies vestrae non confundéntur. * Rédimet Dóminus ánimas servórum suórum, et non delínquent omnes qui sperant in eo.

V/. Sectámini iustítiam, fidem, caritátem et pacem. * Rédimet.

Ad Laudes matutinas

Ant. Qui docti fuerint, fulgebunt quasi splendor firmamenti, et qui ad iustitiam erudiunt multos, quasi stellæ in perpétuas æternitates.

Oratio

Omnípotens sempitérne Deus, qui sanctum Gregórium, magístrum et decus Arméni pópuli, mýstica doctrína imbúere dignátus es, concéde nobis, ipso docente, artem tecum loquéndi apprehéndere vitámque nostram Ecclésiæ sacraméntis constánter fulcírre. Per Dóminum.

Ad Vesperas

Ant. O doctor óptime, Ecclésiæ sanctæ lumen, sancte Gregóri, divínæ legis amátor, deprecáre pro nobis Fílium Dei.

IN MARTYROLOGIUM ROMANUM

Addi debet ad diem 27 februarii primo loco elogium quod sequitur:

In monastério Narecénsi in Arménia, sancti Gregórii, abbátis, doctóris Armenórum et Ecclésiæ, doctrína, scriptis ac mýstica sciéntia illústris.

**Additiones in Libris liturgicis Ritus Romani
de memoria ad libitum sancti Ioannis De Avila, presbyteri et Ecclesiae doctoris**

IN CALENDARIUM ROMANUM GENERALEM

MAIUS

10 *S. Ioannis De Avila, presbyteri et Ecclesiae doctoris*

IN MISSALE ROMANUM

Die 10 maii

S. Ioannis De Avila, presbyteri et Ecclesiae doctoris

De Communi pastorum: pro uno pastore (p. 933), vel de Communi doctorum Ecclesiae (p. 943).

COLLECTA

Deus, qui sanctum Ioánnem De Avila
clero populóque tuo magístrum præstantíssimum dedísti
ob sanctitátem et sedulitátem vitæ,
præsta, quæsumus, ut nostris étiam tempóribus
Ecclesiá sanctitáte augéscat
propter óptimam tuórum ministrórum sedulitátem.
Per Dóminum.

IN ORDINEM LECTIONUM MISSÆ

Die 10 maii

561bis S. Ioannis De Avila, presbyteri et Ecclesiae doctoris

De Communi pastorum vel doctorum Ecclesiae.

LECTIO I	Act 13 , 46-49, n. 720, 1.
PS. RESP.	Ps 22 , 1b-3. 4. 5. 6, n. 721, 2.
ALLELUIA	Mt 5 , 16, n. 729, 1.
EVANG.	Mt 5 , 13-19, n. 730, 1.

IN LITURGIAM HORARUM

Die 10 maii

S. IOANNIS DE AVILA, PRESBYTERI ET ECCLESIAE DOCTORIS

Almodovarii de Campo, in Hispania, anno circiter 1500 ortus est. Sacerdotio auctus, cunctam Bæticam regionem, Christum prædicans, pererravit. Permultis scriptis naturam et magnum momentum Concilii Tridentini, cuius instaurationis vox fuit insignis, presbyteris demonstravit. Hæreticæ pravitatis iniuste suspicatus, nec examen neque carcerem fugit, catholicam doctrinam ferventius enarrans. Montaniolæ, in diœcesi Cordubensi, ultimis annis abditus, die 10 maii 1569 in Domino quievit.

De Communi pastorum: pro presbyteris, vel doctorum Ecclesiæ.

Ad Officium lectionis

LECTIO ALTERA

Ex Scriptis sancti Ioánnis De Avila presbýteri et Ecclesiæ doctóris
(Tractatus de amore Dei erga nos, 1. 2. 4: Madrid 2004)

*Caritas Christi,
vultus eius ad Patrem semper conversus*

Fons, qui magis cor nostrum ad caritatem Dei állicit, conspéctus est altíssimæ caritátis, qua ipse pro nobis flagrávit et, cum ipso, Fílius eius valde benedíctus Dóminus noster. Hoc, magis quam beneficia, cor ad amándum állicit, cum álius benefáctor ipsi det quod póssidet, amans autem seípsum ófferat cum ómnibus quæ póssidet, nec áliud ei offeréndum supérsit.

Inspiciámus nunc, ígitur, Dómine, an nos diligátis et, si non diligátis, quanta caritas vestra sit erga nos.

Paréntes ádmodum amant filios, sed amátisne forte nos tamquam pater? Sinum cordis vestri, Deus meus, ipsi non sumus ingrési, ut hæc ómnia inspícere valerémus; Unigénitus vester, autem, qui ex illo sinu descéndit, eorúndem tulit signa et nos mandávit, ut ob infinítam caritatem, qua nos amabátis, Patrem vos nuncuparémus, quia sícuti bonus es tantum propter supereminéntiam domínicæ tuæ benignitátis, item tu solus es Pater atque sic es tanta facis, ut coram viscéribus paternitátis tuæ nemo sit, qui pari voce váleat nuncupári.

Et si adhuc tantæ huic caritati diffidis, ómnia íspice beneficia, quæ Deus tibi concéssit, quia ómnia ipsíus caritátis pínora ac testimónia sunt. Ratióne subdúce quot sint ómnia hæc beneficia et vidébis quæcúmque sunt in cælis et in terra, sicut et univérsa ossa et órgana sensus in córpore tuo et síngulas horas et spátia témporis vitæ tuæ ómnia esse beneficia Dómini. Inspice étiam quot bona consília accepísti et bona quæ in hac vita possedísti, necnon perícula quæ in hac vita effugísti atque morbos et cædes quibus córripi potuístes, nisi ipse liberáverit te: quæ ómnia caritátis tuæ perspícua sunt signa. Ac demum ad omnem hunc mundum óculos convérte, qui pro solo bono tuo créatus est et una cum ómnibus creatúris in ipso conténtis caritatem significat enarrátque et tecum partícipat.

Et videámus nunc étiam quanta Fílius hic ab ipso nobis datus exarsísset caritáte. Lingua non est quæ digna id sit éloqui! Ignári atque íncii quidam hanc caritátem adhuc non séntiunt, quæ, eorúndem senténtia, ex amáti perfectióne procedit.

Cáritas autem Christi non e perfectióne nobis ínsita óritur, sed ex eo, quod ipse póssidet, vultus scílicet ad Patrem semper convérsus.

RESPONSORIUM

Cf. Eph 3, 18-19; Io 3, 16

R/. Valeátis scire supereminéntem sciéntiæ caritátem Christi, * Ut impleámini in omnem plenitúdinem Dei, allelúia.

V/. Sic enim diléxit Deus mundum, ut Fílium suum unigénitum daret, ut omnis, qui credit in eum, non péreat, sed hábeat vitam ætérrnam: * Ut impleámini.

Oratio

Deus, qui sanctum Ioánnem De Avila clero populóque tuo magístrum præstantíssimum dedísti ob sanctitátem et sedulitátem vitæ, præsta, quæsumus, ut nostris étiam tempóribus Ecclésia sanctitáte augéscat propter óptimam tuórum ministrórum sedulitátem. Per Dóminum.

IN MARTYROLOGIUM ROMANUM

Addi debet ad diem 10 maii primo loco elogium quod sequitur:

Montíliæ in Vandalícia Hispániæ província, sancti Ioánnis De Avila, presbýteri et Ecclésiæ doctóris, qui cunctam Báiticam regiónem Christum prædicans pererrávit et, iniúste de háresi suspicátus, in cárcerem trusus est, ubi præcípuam doctrínæ suæ spiritális partem scripsit.

**Additiones in Libris liturgicis Ritus Romani
de memoria ad libitum sanctæ Hildegardis Bingensis, virginis et Ecclesiæ doctoris**

IN CALENDARIUM ROMANUM GENERALEM

SEPTEMBRIS

17 S. Hildegardis Bingensis, virginis et Ecclesiæ doctoris

IN MISSALE ROMANUM

Die 17 septembris

S. Hildegardis Bingensis, virginis et Ecclesiæ doctoris

De Communi virginum: pro una virgine (p. 947), vel de Communi sanctorum: pro moniali (p. 960).

COLLECTA

Deus, fons vitæ,
qui sanctam Hildegárdem, vírginem,
prophético spírítu imbuísti,
fac nos, quæsumus, eius exémplo et intercessióne,
vias tuas scire et in huius sáeculi calígine
lucis tuæ claritátem cognóscere.
Per Dóminum.

IN ORDINEM LECTIONUM MISSÆ

Die 17 septembris

641bis S. Hildegardis Bingensis, virginis et Ecclesiæ doctoris

De Communi virginum vel sanctarum [pro religiosis].

LECTIO I	Cant 8 , 6-7, n. 731, 1.
PS. RESP.	Ps 44 , 11-12. 14-15. 16-17, n. 733, 1.
ALLELUIA	Mt 5 , 8, n. 741, 3.
EVANG.	Mt 25 , 1-13, n. 742, 11.

Die 17 septembris

**S. HILDEGARDIS BINGENSIS,
VIRGINIS ET ECCLESIAE DOCTORIS**

Bermeshemii, in Germania, anno 1098 orta est, et anno 1115 apud abbatiam Benedictinam Montis Sancti Disibodi, religiosam professionem nuncupavit. Anno circiter 1150 monasterium Montis Sancti Ruperti, prope Bingium, fundavit et uti abbatissa rexit. Scientiis naturalibus et arte musica perita, ita in plurimis scriptis revelationem, quam mystica contemplatione experta erat, clero et populo pie exposuit, opera pœnitentiæ prædicavit et errores contra doctrinam confutavit, ut etiam principes et Romani Pontifices consilium eius sollicitè exquirerent. Morbo affecta, obiit anno 1179.

De Communi virginum: pro una virgine, vel sanctarum mulierum: pro religiosis.

Ad Officium lectionis

LECTIO ALTERA

Ex Epistolis sanctæ Hildegardis virginis et Ecclesiæ doctoris
(Ep. LII: *Wernerio de Kircheim, cum ceteris societatis suæ fratribus: PL 197, 269-271*)

Ecclesiæ imago

In lecto ægritudinis diu iacens, anno dominicæ incarnationis millésimo centésimo septuagésimo, vidi vígilans córpore et ánimo, pulcherrimam imáginem, muliebrem formam habentem, quæ electíssima in suavitate et caríssima in delíciis tantæ pulchritúdinis erat, ut eam humana mens nequáquam comprehendere valéret, et cuius statúra a terra usque ad cælum pertingébat.

Fácies quoque ipsíus máxima claritate effúlsit et óculus eius in cælum aspéxit. Candidíssima étiam veste ex albo sérico induebátur et pállio pretiosíssimis lapídibus, scilicet smarágo, sapphíro, baccis quoque et margarítis ornáto circumdabátur, calceaménta ex onýchino circa pedes habens. Sed fácies eius púlvere aspérsa erat et vestis in dextero látere scissa fúerat atque pállium eius elegántem pulchritúdinem suam amiserat et calceaménta ipsíus denigráta erant.

Et ipsa voce magna et lúgubri in altitúdinem cæli clamábat, dicens: «Audi, cælum, quod fácies mea sordidáta est; et, terra, luge, quod vestis mea scissa est; et, abýsse, contremisce, quod calceaménta mea denigráta sunt. Et iterum dicébat: Ego in corde Patris látui, quousque Fílius hóminis, qui in virginitáte concéptus et natus est, ságuinem suum fudit, qui étiam cum eódem ságuine me sibi desponsávit et dotávit».

Fixúra namque vúlnerum sponsi mei recens et apérta est, quándiu vúlnera peccatórum hóminum patébunt. Hæc éadem vúlnera Christi sacerdótes, qui me cándidam fácere et mihi in candóre servíre debérent, in nímia avarítia sua de Ecclesiis ad Ecclesias discurréntes contáminant. Vestem quoque meam per hoc scindunt quóniam prævaricatóres legis et Evangélii ac sacerdótii sui sunt et pállium meum in hoc offúscant, quia præcépta, quæ in eis institúta sunt, per ómnia négligunt, nec ea in abstinentia velut in smarágo, nec in largitíone eleemosynárum velut in sapphíro, nec in áliis bonis et iustis opéribus (quibus Deus velut áliis genéribus gemmárum honorátur) bona voluntate et

perfecto opere complent. Sed et calceamenta mea superius denigrantur, quoniam ipsi nec recta scilicet, nec dura et aspera iustitiae itinera habent, nec bona exempla subditis suis praebent, cum tamen subtus in calceamentis meis quasi in secreto meo candorem veritatis in aliquibus habeam.

Et audivi vocem de caelo dicentem: «Imago haec Ecclesiam demonstrat. Quapropter tu, o homo, qui ista vides et audis plangentia verba, haec sacerdotibus qui ad regendum et docendum populum Dei constituti et ordinati sunt profer, quibus cum apostolis dictum est: *Ite in orbem universum, et praedicite Evangelium omni creaturae*».

RESPONSORIUM

Dan 2, 21-22; 1 Cor 12, 11

R/. Dominus dat sapientiam sapientibus et scientiam intelligentibus disciplinam;

* Ipse revelat profunda et abscondita et lux cum eo inhabitat.

V/. Haec omnia operatur unus et idem Spiritus, dividens singulis prout vult. * Ipse revelat.

Oratio

Deus, fons vitae, qui sanctam Hildegardem, virginem, prophetico spiritu imbuisti, fac nos, quaesumus, eius exemplo et intercessione, vias tuas scire et in huius saeculi caligine lucis tuae claritatem cognoscere. Per Dominum.

IN MARTYROLOGIUM ROMANUM

Addi debet ad diem 17 septembris secundo loco elogium quod sequitur:

In monasterio Montis Sanctis Ruperti prope Bingham in Hassia, sanctae Hildegardis, virginis et Ecclesiae doctoris, quae, scientia rerum naturae et medicinae necnon arte musica perita, quam mystica contemplatione experta erat, pie in libris exposuit ac descripsit.